
Dr. Drábik János

Követelni kell a nemzetközi jogelveknek megfelelő határmódosítást!

Az elsődleges cél: emlékeztetni a Nagy-Antant és a Kis-Antant jogutódait, hogy az első világháború utáni békerendszerben az **Osztrák-Magyar Monarchia utódállamai vonatkozásában egyedül Magyarországgal szemben tagadták meg az érvényes nemzetközi jogelvek alkalmazását. A Versailles-i Trianon palotáról elnevezett diktátum nem vette figyelembe sem a történelmi, sem az etnikai, sem az önrendelkezési elvet.** Erre a Nagy- és Kis Antant államok jogutódjainak magyarázatot kell adni. Ha nem adnak rá magyarázatot, akkor ezt kell megindokolniuk. Ha adnak magyarázatot, akkor annak ki kell terjednie arra, hogy **miért egyedül a Magyar Királysággal szemben alkalmaztak súlyos büntetőfeltételeket?**

(Gyakran hivatkoznak arra, hogy a kommunista Tanácsköztársaság veszélyeztette az Antant érdekeit. A kommunista diktatúra azonban döntően külső erők beavatkozásának, és a radikális kozmopolita-internacionalisták bomlasztásának és hatalomátvételének, nem pedig a magyar nép demokratikusan kinyilvánított akaratának volt a következménye.)

Utólag szükséges a nemzetközi jogelvek egységes alkalmazása az Osztrák-Magyar Monarchia valamennyi tagállamával szemben. A vesztes Ausztria is kapott olyan magyar területeket, amely mindig a Magyar Királyság része volt. Burgenland, amit utólag Várvidéknek neveztek, azért került az Antant hatalmak döntése folytán Ausztriához, hogy kárpótolják az Olaszországhoz csatolt és németajkúak által lakott Dél-Tirolért. A Lajtabánság kikiáltása bizonyította, hogy az ott élő magyar ajkú lakosság Magyarországhoz akar tartozni és a soproni népszavazás is ezt erősítette meg.

Románia nem volt tagja az Osztrák-Magyar Monarchiának, sőt, azzal békeszerződése volt. Azt megszegve minden nemzetközi elv megtagadásával óriási területeket szakított ki a Magyar Királyságból. Ennek jogi alapjait is utólag felül kell vizsgálni.

Az érvényes nemzetközi jogrend megengedi a határok békés tárgyalások útján, békés eszközökkel történő megváltoztatását. Az ENSZ Alapokmánya, a Helsinki Záróokmány, az Európai Unió Lisszaboni Szerződésai és más EU-s dokumentumok szintén megengedik a határok békés tárgyalások útján történő – az érvényes nemzetközi jogelveket figyelembe vevő – megváltoztatását. (A Versailles-i rendezés módosult Jugoszlávia felbomlásával, Csehszlovákia kettészakadásával, módosított rajta a Szovjetunió átalakulása,

Koszovó függetlenné válása. Határmódosítással járt volna, ha 2014-ben Skócia kiválik az Egyesült Királyságból.)

A határok nemzetközi jogelveken alapuló megváltoztatását akkor is követelnünk kell a magyar nemzet legitim képviselőinek, ha egy ilyen békés határváltoztatást az érintett szomszédállamok - a trianoni diktátum nyertesei - elutasítanak. Azért van szükség a folyamatos igénybejelentésre, mert ez előkészítheti egy érdemi megállapodás megkötését.

Egyedül a magyar nemzet, a magyar nép érdekelt a jelenlegi – minden nemzetközi jogelvet megtagadó – helyzet megváltoztatásában a Kárpát-medencében. Ez kiterjed a határok módosítására és a magyar nemzeti intézmények működtetésére, beleértve a magyar nyelv használatát is a közélet minden területén.

A Nagy-Antant jogutódait is folyamatosan emlékeztetni kell arra, hogy nekik is kötelességük a Versailles-i békeszerződés legkirívóbb hibáit utólag korrigálniuk, mert ezt a második világháborút lezáró párizsi békeszerződés elmulasztotta. A Versailles-i szerződés, a trianoni diktátum egy sor kötelezettségvállalás előírásával csatolta át Erdélyt Romániához. Ebből a bukaresti kormány tudomásul vette, hogy Erdély hozzá került, de az összes többi követelményt (például a teljes jogú önrendelkezés és az ehhez szükséges intézményi rendszer kiépítése és a teljes jogú nyelvhasználat biztosítása) nem teljesítette. Érvényes ebből a nemzetközi megállapodásból, ami a román államnak előnyös, és írott malaszt, amit nem kell betartani, amely az elcsatolt országrészek lakóinak kedvező.

A Versailles-i békeszerződés tehát jogilag is hibás, mert tele van szankció nélküli csonka-rendelkezésekkel, amelyeknek a be nem tartásához semmilyen hátrányos jogkövetkezmény nem fűződik. A Nagy-Antant békecsinálói nem hoztak létre olyan nemzetközi jogi mechanizmusokat, amelyekkel 1920 után ellenőrizni lehetett volna, hogy a Kis-Antant államok betartják-e a békeszerződésekben vállalt kötelezettségeiket. Így alakult ki az a helyzet, hogy Erdély vonatkozásában Bukarest birtokon belül volt, és számára csak ez volt a fontos. Az, hogy Erdély megtartásáért kötelezettségeket is vállalt, arról következetesen megfeledezett.

Románia elsőik között üzent hadat a Szovjetuniónak. Bukarestnek kedvezőbb geopolitikai helyzetéből fakadóan sikerült megtartania Dél-Erdélyt és visszaszereznie Sztálintól Észak-Erdélyt. A náci Németország által megszállt és szuverenitásában erősen korlátozott Magyarország kiugrási kísérlete nem lehetett sikeres. Ezért a magyar állam a párizsi békeszerződéssel újból elveszítette a bécsi szerződéssel visszakapott és az etnikai határokhöz igazságosabban igazodó magyar többségű területeit.

A Csehszlovákiából kivált nemzeti-szocialista Szlovákia Berlin csatlósaként vett részt a második világháborúban, mégis a benesi cseh államhoz csatlakozva győztesként került ki a háborúból és ismét hozzácsatolták a magyarlakta területeket Kárpátalja kivételével.

Az ezer éves történelmi Magyarország szerves részét alkotó Kárpátalja a Szovjetunió része lett. A magyar többségű Délvidéket pedig ismét a délszlávokat egyesítő Jugoszláviához csatolták.

Rehabilitálni szükséges az **irredentát** és a nemzetközi jogilag megalapozott legitim **revíziós** törekvéseket. Az Antant jelenlegi jogutódai válasszanak ki egy nemzetközi jogelvet és aszerint korrigálják a Versailles-i és a párizsi szerződéseket Magyarországgal kapcsolatban.

Alternatív megoldások a határmódosítás helyébe!

Az Európai Uniónak az európai értékek, az érvényes nemzetközi jogelvek alapján kötelessége az utólagos korrekció, a megtévesztésen, a bizonyított hazugságokon és a hatalommal való visszaélésen alapuló döntéseknek a visszaható erejű megváltoztatása. Ebben az irányban a következő lépéseket szükséges megtennie:

1. Széleskörű területi autonómia az Európai Unióban működő területi autonómiák mintájára.
2. Széleskörű kulturális autonómia a szórvány-vidékeken és a vegyes lakosságú területeken.
3. Létszámarányos, teljes spektrumú iskolarendszer az óvodától az államilag finanszírozott egyetemekig, ahol az egyetem karán és valamilyeni tanszékén, magyar nyelven folyik az oktatás. (Ez magyar nyelvű egyetemet jelent a meglévő felsőfokú képzés megtartásával Szlovákiában Kassán és Pozsonyban, Romániában Nagyváradon, Kolozsvárott, Marosvásárhelyen, Csíkszeredán és Temesvárott, Szerbia esetében Újvidéken, Ukrajnában pedig Beregszászon.)
4. A 15% arányban magyarlakta, vegyes-lakosságú területeken a többségi iskolákban is kötelező legyen második nyelvként tanítani a magyar nyelvet. Ahogyan a genfi francia-svájci tanuló a németet és a berni, zürichi-svájci tanuló a franciát, ugyanígy tanulják a szlovák, a román, a szerb és az ukrán iskolákban is a magyart második nyelvként már az alapoktatásban is. Finnországban, Turkuban teljes spektrumú svéd egyetem működik, az Abo Akademi. Finnország lakóinak száma 5.470.000 fő és ezek 6%-ka, 330.000 svéd anyanyelvű. Mégis az országnak két hivatalos nyelve van, a finn és a svéd. Oland szigete Finnországhoz tartozik, de svédek lakják. Ha egy finn le akar telepedni Olandon, akkor svéd nyelvvizsgát kell tennie. Ennek az lenne az analógiája Erdély vonatkozásában, hogy ha például egy román ajkú tartósan letelepedne Székelyföldön, akkor valamilyen fokon meg kellene tanulnia a magyar nyelvet.
5. Az Erdélyben élő románokkal, cigányokkal, és más ott élő kisebbségekkel közösen kutatni kell a független Erdély létrejöttének a lehetőségeit az Európai Unió keretein belül. Ennek a lehetőségeit román társadalomtudósok és politikusok kutatják. Ez előnyös lehet az Erdélyben élő őshonos magyarok számára, mert növelné érdekérvényesítési lehetőségeiket.
6. Kárpát-medence, a történelmi Magyarország, az ezeréves Magyar Királyság, a természet által kialakított olyan földrajzi, geopolitikai és gazdasági egység, amelynek minden része egymásra van utalva

és szervesen kiegészíti egymást. Ezért a Kárpát-medencében élő népeknek az lenne a természetes, ha olyan államstruktúrában élnének, amely felöleli az egykori történelmi Magyarország egész területét. Ez az államalakulat – a Duna-Kárpát Konföderáció – együttműködve a visegrádi négyekkel az Európai Unión belül lehetővé tenné a Kárpát-medence népeinek az egymásra találását és az egyenjogúság alapján az optimális együttműködést. A legújabb genetikai kutatások bebizonyították, hogy a magyar őshonos a Kárpát-medencében. Ezek a kutatások azt is bebizonyították, hogy a Kárpát-medencében élő lakosság génállománya lényegében azonos. Az egykori történelmi Magyarország területén élő népek közösségében még mindig a magyar a legnagyobb. Ha létrejöhetne a Duna-Kárpát Konföderáció, az egyben elősegítené a magyar nemzet megerősödését egy közös haza keretében.

7. A Duna-Kárpát Konföderációban a „konföderativitás országon belül az önrendelkezésnek (szubszidiaritásnak), a hatalomgyakorlás és a törvényhozás egységében történő (vagyis teljes) működését jelenti”, ahogyan azt Halász József az ide vonatkozó tanulmányaiban 2014-ben és 2015-ben kidolgozta.

Le kell állítani a magyarok erőszakos beolvasztását!

A trianoni békediktátum és az egyenlő elbánás elvét megtagadó igazságtalan párizsi békeszerződés következtében a történelmi Magyarországtól elszakított országrészekben felgyorsult ütemben fogy az ott élő őshonos magyar lakosság létszáma. Ennek több oka van, ezek közül a két legfontosabb **egyrészt** a tömeges elvándorlás, **másrészt** az állami politika rangjára emelt erőszakos asszimiláció, a nyílt és rejtett módszerekkel folytatott beolvasztás.

Át kell térni a **tudományos módszerekkel** kutatott és oktatott történelemírásra. Fel kell hagyni a folyamatos történelemhamisítással és a mítoszok oktatásával a tények helyett.

Románia vonatkozásában **fel kell hagyni a dákö-román narratívával és a románok hősi-nemzeti romanticizmusával**, amelyet a román nemzeti kommunizmus erőltetett.

El kell ismerni, hogy Románia - amelyet a náci Németország nem szállt meg - **Jon Antonescu** marsall és miniszterelnök kormányzása idején 480 ezer zsidót gyilkolt meg. Ezek az új adatok az ukrán dokumentumok tanulmányozásával váltak ismertté, de ezt már **Matatias Carp** is megírta „**Holocaust in Romania**” (1994) című munkájában.

A román nemzeti-kommunista diktatúra diktátummal vette el a Bolyai Egyetemet. Az egyetem vezetése tiltakozott és a rektor öngyilkos lett. Most Bukarest arra hivatkozva nem hajlandó visszaállítani az önálló Bolyai Egyetemet, hogy azt az egyetemi vezetés többsége – demokratikusan meghozott döntés alapján – elutasítja. Mivel diktátummal, antidemokratikusan egyesítették Kolozsvárott a Bolyai Egyetemet a Bábes Egyetemmel, ezért a negatív diszkriminációt most pozitív diszkriminációval szükséges korigálni.

A kozmopolita pénzhatalom három szinten is támadta Magyarországot

Első szint: Szembenálló katonai szövetségek létrehozása az Antant és a központi hatalmak között, a fegyverkezés finanszírozása, a világháború kirobbantása a kozmopolita, államok feletti pénzhatalom, a már létező cionista-angolszász nemzetközi pénzkartell viláгурalmi stratégiájának megfelelően. Az elsődleges cél Németország alávetése és az Oroszország feletti ellenőrzés átvétele volt. A két nagyhatalomnak egymást kellett felmorzsolnia. Ennek részét képezte a Hohenzollern és a Habsburg, valamint a Romanov-dinasztia eltávolítása. A háborút az államok feletti nemzetközi pénzkartell kényszerítette a Habsburg Monarchia részét képező, függőhelyzetű Magyar Királyságra. Ha a kozmopolita pénzhatalom nem robbantja ki ezt az imperialista háborút, akkor sem Versailles-ra, sem az annak részét képező trianoni diktátumra nem kerül sor.

A második szintet a nemzetközi szabadkőművesség mozgósítása jelentette mind az Antant, mind a központi hatalmak államaiban. A radikalizálódott balliberális szabadkőművesség fokozta kozmopolita, keresztény-ellenes tevékenységét a Magyar Királyság szabadkőműves mintaállammá történő átalakítására. Elsősorban a katolikus egyházat támadta a jakobinus-marxista ideológia- és hagyomány alapján. Ezek a radikalizálódott balliberális kozmopoliták egyrészt a háborút is felölelő változást erőltették, majd pedig az önvédelmet is tagadó szélsőséges **pacifizmust**. Mindkettő alapjaiban ásta alá a magyar nemzetállam életerejét, bénította meg életösztönét. A tények alapján megállapítható, hogy a magyar balliberális és kozmopolita szabadkőművesség bomlasztó tevékenysége nélkül a történelmi magyar államnak lett volna annyi ereje, hogy legalább az etnikai határait megvédje.

Harmadik szint: A viláгурalomra törő kozmopolita erők (akik a bolsevikokat is hatalomra segítették Oroszországban és Németországban is kísérletet tettek a kommunista **Spartacus Szövetség** útján a hatalomátvételre) a legyengült Magyarországra is rákényszerítik a szabadkőműves kormányt, majd pedig az oroszországi bolsevik diktatúra segítségével a kommunista diktatúrát. Mindez nem járt volna sikerrel, ha nincs Magyarországon egy agresszív, kozmopolita és magyar-ellenes értelmiségi réteg. A bolsevikok, elsősorban Trockij által hirdetett permanens forradalom keretében akarták átalakítani a Magyar Királyságot az internacionalista pénzuralmi világállam közép-európai tartományává. A bolsevista Tanácsköztársaság megalakítása szabadkőműves-kommunista támadás volt a keresztény történelmi magyar állam és a keresztény Európa egésze ellen.

Fel kell vetni a tudomány képviselőinek közreműködésével azt a kérdést, hogy mibe került a az 1918. október 31-i szabadkőműves államcsíny és az 1919. március 21-i kommunista hatalomátvétel a magyar népnek, a magyar nemzetnek, a történelmi magyar államnak. E nélkül nem lehet beazonosítani azokat a belső és külső erőket, amelyek elvezettek a magyar nemzet legnagyobb tragédiájához, és a történelmi felelősség kérdését sem lehet tisztázni. Ez különösen fontos kérdés ma, mert ugyanezek a történelemformáló erők és magyarországi kozmopolita-liberális kollaboránsai mindent megtesznek a magyar nemzetállam felszámolása érdekében. Az államok feletti szervezett

magánhatalom ma az iszlám mozgósításával akar leszámolni Európa nemzetállamaival, köztük a magyar nép egyedüli védelmét ellátó közhatalommal, a magyar nemzetállammal.

Lloyd George brit miniszterelnök már a Versailles-i békekonferencia ideje alatt tiltakozott a magyar és a német kérdésben is, mert túlzottnak találta a két ország elleni büntetőfeltételeket. Lloyd George tiltakozását a Fontainbleau-i levélben fejtette ki, és ezt elküldte a Szövetséges- és Társult Hatalmak vezető képviselőihez és a konferencia minden tagjához. **1920. március** elején **Lloyd George** Londonban szorgalmazta, hogy az egész magyar békeszerződést felül kell vizsgálni. Ehhez részlegesen **Tittoni olasz miniszterelnök** is csatlakozott.

Lucian Boia – a Bukaresti Egyetem tanára – revideálja a román történetírás eddigi hivatalos álláspontját Trianonról. A versailles-i békerendszer Boia szerint részleges igazságot szolgáltatott Európa nemzeteinek, de ehhez gyakran igazságtalanság kapcsolódott. Trianonról megállapítja, hogy a magyarok igazságtalanságnak tartják.

Elismeri, hogy **Romániának nem volt történelmi joga Erdélyre**, Besszarábiával és Bukovinával ellentétben. Az erdélyi románok jobban örültek volna egy széleskörű autonómiának mind a föderatív állammá átalakított Habsburg Monarchiában, mind Románia részeként 1918 után. Az erdélyi autonómia nem jöhetett létre, mert Magyarország 1918 őszén kivált az Osztrák-Magyar Monarchiából. Az erdélyi románok számára Bécs még vonzóbb lehetett, de ha Budapest és Bukarest között kell választani, akkor egyértelműen a román fővárosnak volt esélye.

A magyarok számára Trianon égbekiáltó igazságtalanság

Boia felteszi a kérdést: *„Lehet-e nemzeti előítéletek nélkül beszélni a Versailles-i rendszerről?”* Így válaszol a saját kérdésére: „Nem könnyű, de érdemes megpróbálni, ha Európa történelmét másként akarjuk elmondani, mint a saját igazságunkat a többiek igazságával (illetve igazságtalanságával) szemben megfogalmazó nemzeti történelmek egyszerű csokraként.”

Magyar szempontból természetesen a trianoni diktátum példa nélkül álló igazságtalansága az egyik legfontosabb szempont. Boia mást emel ki: *„Legyen a szerződéssorozat akár jó, akár rossz (vagy jó is meg rossz is), az eltérő nézőpontok függvényében, mégis (a Versailles-i szerződési rendszer egésze – D. J.) ez a mai Európa keresztlevele.”* A második világháború után, majd jóval később a kommunista tömb összeomlását követően végbement területi változások nem módosították érdemlegesen a kontinens térképét az első világháborút lezáró rendezéshez képest.

Boia tehát igazolja azt, hogy a Nagy-Antant hozta létre a Kis-Antant államokat. Azt is elismeri, hogy a Kis-Antant államokban a kisebbségek sehol sem élveztek kollektív jogokat.

Fontos megállapítása Lucian Boia-nak az, hogy **a nemzetállam eleve asszimilál** és ez az asszimiláció a második világháborúban, majd a kommunista korszakban kiegészült az **etnikai és kulturális homogenizáció erőszakos**

programjával. Boia, mint már utaltunk rá, hallgat a szabadkőművesség szerepéről az Osztrák-Magyar Monarchia feldarabolásában, és úgy véli, hogy a Versailles-i békekonferencia csak hivatalossá tette a Monarchia belső okokból történő összeomlását és az új helyzet létrejöttét.

Fejtő Ferenc több fejezetet is szentel – **Requiem egy hajdan volt birodalomért** című könyvében – a szabadkőművesség bomlasztó tevékenységének. Fejtő nyomán Boia is elismeri, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia feldarabolása aláásta a kelet-európai régió geopolitikai egyensúlyát. Az első világháborút megelőzően fennálló hatalmi egyensúly bomlott fel. A Kis-Antantból létrejött nemzetállamok – Németország és Oroszország közé szorulva – nem tudták megvédeni magukat és ezzel egész Európa biztonsága is meggyöngült.

Románia az első és a második világháború utáni békeszerződésekben több konkrét kötelezettséget vállalt a határmódosítással fennhatósága alá került nem-román ajkú állampolgárainak az egyéni és kollektív jogainak a szavatolására. Ezeket a kötelezettségeket nem hajtotta végre, ezért erre utólag kötelezni kell. Ennek ellenőrzése a Nagy-Antant jogutódainak, az Európai Unió irányító-intézményeinek a kötelessége.

Bukarest a Versailles-i és a párizsi békeszerződésből betartja azt, hogy Erdély a román államhoz tartozik. A Versailles-i békerendszerben foglalt kötelezettségeit azonban Románia kezdettől fogva nem tartotta be és a jelenlegi román vezetés sem hajlandó ezen változtatni. Romániának ugyanis nemzetközi szerződésekben rögzített kötelezettségvállalásai voltak a kisebbségeknek járó autonómia és a nyelvhasználat szabadsága vonatkozásában. Újra kell tárgyalni azt, hogy Romániának milyen egyéb kötelezettségvállalásai érvényesek ma is a kisebbségek kollektív jogait illetően. A Versailles-i szerződés egyik rendelkezése Bukarest számára szent és sérthetetlen, de ugyanennek a szerződésnek a másik rendelkezése már csak papírrongy. Ez azért van így, mert a Versailles-i szerződések rendelkezései tele vannak csonka-szabályokkal, amelyekhez nem fűztek szankciókat. Szankciók hiányában viszont nem lehet kikényszeríteni sem a Versailles-i, sem a párizsi békeszerződés a kisebbségek védelmét szolgáló rendelkezéseit. A Nagy-Antant nem gondoskodott olyan nemzetközi ellenőrző-mechanizmus létrehozásáról, amely ellátta volna a békeszerződések végrehajtásának az ellenőrzését.

A jelenlegi román, szlovák, szerb, szlovén és ukrán vezetőréteg tudomására kell hozni, hogy a hozzájuk csatolt területekkel nem kapták meg azt a jogot is, hogy az akarataik ellenére hozzájuk került magyarokat erőszakosan asszimilálják. A Romániában, Szlovákiában, Szerbiában, Szlovéniában és Ukrajnában élő magyarok a magyar nemzet szerves részét alkotják ma is a földrajzi határok megváltoztatása ellenére is.

A diktatúra negatív diszkriminációját, a magyar-ajkú román állampolgárokkal szembeni hátrányos megkülönböztetését, a demokratikus román államnak pozitív diszkriminációval kell haladéktalanul orvosolnia és nem megbújnia az egyetemi autonómia mögött. Ha nem demokratikusan, az egyetemi autonómia érvényesülésével lett egyesítve a Bolyai és a Babes Egyetem, hanem antidemokratikus állami paranccsal, akkor azt hasonló módon nem autonómiával, hanem egyedi állami aktsussal kell szétválasztani. A független,

teljes spektrumú és államilag finanszírozott Bolyai Egyetem visszaállítása az első lépés Trianon máig élő hátrányos következményeinek a felszámolásához Romániában. A második lépés a magyarok és a magyar szervezetekhez, a magyar egyházakhoz tartozó tulajdon maradéktalan visszaadása.

Szlovákiában és Csehországban haladéktalanul érvényteleníteni kell a magyar-ajkú lakosság számára rendkívül hátrányos Benes-dekrétumokat. Az Európai Unió szégyene, hogy ma is tűri a kollektív bűnösség téveszméjének a továbbélését és nem tesz semmit annak érdekében, hogy enyhítse a magyarságot egyoldalúan sújtó Benes-dekrétumok máig is érvényben tartott diszkriminatív jogkövetkezményeit.